

която не биваше обърната къмъ слънцето, царуваше черна нощъ. Да бѣше тя обърнала веднажъ за винаги Европа, Азия и Африка къмъ слънцето, хората въ Америка никой пжтъ не можеха видѣ бѣль свѣтъ.

Но земята имаше и друга работа. Тя трѣбваше да се грижи и за мѣсеца. Наистина, той би могълъ да мине и безъ нейната помощъ, защото знаеше да се върти и самъ около себѣ си и около земята, както тя — около слънцето.

Той бѣше много по-малкъ отъ земята и, наистина, съ нищо не можеше да се похвали. Затова земята винаги му заповѣдваше, когато гово-

рѣше съ него. А за да ѝ отмъсти, мѣсецътъ я дразнѣше винаги, когато можеше. Тѣ се караха така, защото бѣха наблизко единъ до другъ и далечъ отъ останалитѣ звѣзди, а когато двама души сж принудени да бждатъ винаги заедно, тѣ често се поскарватъ.

Еднажъ прѣзъ четиритѣ недѣли мѣсецътъ биваше пълень. Тогава той се смѣеше съ цѣлото си лице и караше земята да побѣснява. „Какво се е лѣсналъ нещастниятъ скитникъ!“ — казваше земята. „Той сигурно си въобразява, че е неподвижна звѣзда.“